

[Hølge Larsen.]

mine bemærkninger i går gav udtryk for utilfredshed med denne store opmærksomhed. Jeg takkede tværtimod, fordi man havde vist os en sådan sommeren igennem, fordi det så fremragende understregede mit partis centrale placering. Og når det ærede medlem hr. Poul Møller nu siger, at det vil han gerne undlade i fremtiden, ja, så må jeg sige, at så gør det ikke så forfærdelig meget indtryk på mig, for jeg ved jo, at den gamle Adam sidder dybt i os alle.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen havde også et par bemærkninger at gøre i denne forbindelse om de afgåede radikale ministre og fremhævede, at det ærede medlem med sine bemærkninger netop havde villet anerkende de afgåede ministre. Jeg takker i høj grad for, at dette er blevet understreget. Det er da godt, denne anerkendelse kommer, sent er bedre end aldrig; det har jo ikke just været anerkendelse, de to tidligere ministre, Jørgen Jørgensen og Bertel Dahlgaard, har kunnet høste i venstrepressen i det sidste år. Men nu forstår jeg, at anerkendelsen er kommet — sent — og jeg takker derfor. Jeg håber, at den også må overføres til kommende radikale ministre.

Må jeg så i øvrigt sige til det ærede medlem hr. Erik Eriksen, at spørgsmålet om, hvilken indflydelse radikale ministre og det radikale venstre har, ja, det vil jeg forfærdelig gerne diskutere med det ærede medlem ved senere lejligheder, og det bliver der jo også adgang til. Jeg ved ikke, om jeg tør bruge et udtryk, som det ærede medlem hr. Erik Eriksen tidligere har brugt. Det kan lyde lidt prætenttøst, men jeg tillader mig alligevel at bruge det, og det er et udtryk, som det ærede medlem hr. Erik Eriksen med sit store kendskab til og sin interesse for nordisk samarbejde har hentet fra Ibsen, et udtryk fra Peer Gynt: „Vi mødes ved næste korsvej, Peer“. Når jeg siger, det er prætenttøst af mig at bruge det, er det af den grund, at når man siger det sådan, er jeg i knappetøberens og det ærede medlem hr. Erik Eriksen i Peer Gynts situation.

Ja, så har jeg vist blot tilbage at gøre et par bemærkninger om spørgsmålet om fælleskommandoen. Jeg vil i og for sig gerne gentage, hvad jeg sagde i går: at vi har jo i NATO en fælleskommando eller en enheds-

kommando og har haft det igennem mange år. Hvad der er tale om nu, er forhandlingen om en nyordning specielt vedrørende Østersøområdet og Slesvig-Holsten, og for mig at se er der her nogle enkelte afgørende punkter, som jeg fremhævede i går, og som jeg gerne vil gentage.

Jeg finder, det er vigtigt, at Danmark også under en ny fælleskommando kan opretholde sin klart definerede politik gående ud på, at danske styrker ikke atombevæbnes, og at der ikke findes atomvåben på dansk territorium. Jeg mener også, det er rigtigt, at der under sådanne forhandlinger og sådanne nyordninger ikke sker en beskæring i Danmarks suveræne ret — så lidt som i andre landes suveræne ret — til at afgøre, hvornår vi skal betragte os som værende i krig, så en eventuel nødsituation ikke kan påberåbes til at iværksætte fælleskommandoen. Det har jeg nævnt som væsentligt og centralt for mig, og jeg kan tilføje, at når resultatet af de forhandlinger foreligger, skal også jeg tage stilling hertil.

Jeg blev direkte spurgt, hvorledes de radikale ministres stilling var, og jeg kan svare, at de radikale ministre har givet tilslutning til, at forhandlingerne føres. Regeringen har opstillet et grundlag, som vi synes forhandlingerne kunne føres på, og for os er det selvfølgelig, at vi ser forhandlingernes forløb og resultat, før vi tager endeligt standpunkt.

Må jeg så lige til allersidst gøre endnu et par bemærkninger til den højtærede statsministers åbningstale. Det blev sagt i går af det ærede medlem hr. Erik Eriksen og det ærede medlem hr. Poul Møller, at det var en åbningstale, der var — det ærede medlem hr. Poul Møller sagde: det store intet, og det ærede medlem hr. Erik Eriksen, at det var en blandet ret. For mig at se er disse vurderinger ikke rigtige. Ved en gennemgang af den udførlige åbningstale vil man se, at der er peget på mange problemer, som skal løses, og givet anvisning på løsning af en række af dem. Man kunne så måske, når man fra oppositionens side fandt, at denne åbningstale var, som man siger den var, have ventet, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen og det ærede medlem hr. Poul Møller havde haft nogle skarpere, konciserende anvisninger; det synes jeg i og for sig ikke